

Crescendo

Lees ook van Becca Fitzpatrick:

Hush Hush

Stilte

Finale

Becca Fitzpatrick

crescendo

Vertaald door Elsbeth Witt

moon

Eerste druk 2011
Tweede druk 2015

Oorspronkelijke titel: *Crescendo*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Simon & Schuster, 2010
© Becca Fitzpatrick, 2010
© Vertaling uit het Engels: Elsbeth Witt, 2011
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2011
© Omslagfoto: James Porto, 2009
© Omslagontwerp: Lucy Ruth Cummins
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele
Typografie: ZetSpiegel

ISBN 978 90 488 2902 6
ISBN 978 90 488 2903 3 (e-book)
NUR 285

www.beccafitzpatrick.com
www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Coldwater, Maine
Veertien maanden geleden

De klauwen van de doornappelboom krabden tegen de ramen achter Harrison Grey en hij sloot zijn boek. Het lukte hem niet meer om door het kabaal heen te lezen. Er waaide al de hele avond een krachtige lentewind om de boerderij heen. De wind hilde en floot en sloeg de luiken hard tegen de dakspanen met een herhaaldelijk *bam! bam! bam!* Het was dan misschien al maart, maar Harrison wist dat de lente nog wel even op zich zou laten wachten. Met een storm als deze zou het hem niet verbazen als het morgen helemaal wit was buiten.

Om het doordringende gehuil van de wind te overstemmen, drukte Harrison op de afstandsbediening en zette hij Bononcini's 'Ombra mai fu' nog iets harder. Daarna gooide hij nog wat hout op het vuur en vroeg zich voor de zoveelste keer af of hij de boerderij ook gekocht zou hebben als hij had geweten hoeveel brandstof het kostte om slechts één klein kamertje te verwarmen, laat staan alle negen.

De telefoon rinkelde.

Harrison pakte na twee keer overgaan op en verwachtte de

stem van de beste vriendin van zijn dochter, die de irritante gewoonte had om op onmogelijke tijdstippen te bellen over het huiswerk van de volgende dag.

Er klonk een oppervlakkige, snelle ademhaling. Toen een stem. 'We moeten elkaar zien. Hoe snel kun je hier zijn?'

De stem golfde door Harrisons lichaam. Een geest uit zijn verleden. Hij kreeg het ijskoud. Het was lang geleden dat hij deze stem had gehoord en het feit dat hij hem nu hoorde, kon alleen maar betekenen dat er iets mis was. Vreselijk mis. Hij realiseerde zich dat de telefoon glibberde in zijn hand die nat was van het zweet en dat hij helemaal verstijfde.

'Een uur,' zei hij botweg.

Hij legde de hoorn langzaam weer op de haak. Hij sloot zijn ogen. Zijn gedachten gingen vanzelf weer terug, of hij nu wilde of niet. Er was ooit een tijd, vijftien jaar geleden, dat hij zich iedere keer dat de telefoon ging rot schrok. De seconden voordat hij de stem aan de andere kant hoorde, klonken als trommels in zijn oren. Maar na verloop van tijd, toen het ene na het andere vreedzame jaar voorbijging, had hij zichzelf er uiteindelijk van overtuigd dat hij een man was die de geheimen van zijn verleden had ingehaald. Een man met een normaal leven. Een man met een prachtig gezin. Een man die niets te vrezen had.

In de keuken vulde Harrison een glas met water. Hij dronk het gelijk op. Het was helemaal donker buiten en zijn verouderde spiegelbeeld staaarde hem uit het raam aan. Harrison knikte, alsof hij zichzelf vertelde dat alles wel goed zou komen. Maar zijn ogen logen.

Hij maakte zijn das los. Een benauwend gevoel leek zijn huid uit te rekken. Hij vulde het glas nog eens. Het water zwom ongemakkelijk zijn lichaam in en dreigde weer naar boven te komen. Hij zette het glas in de gootsteen en pakte zijn

autosleutels van het aanrecht. Heel even aarzelde hij, alsof hij bijna van gedachten veranderde.

Harrison parkeerde de auto tegen de stoeprand en doofde de lichten. Terwijl hij daar zo zat, in het donker, zijn adem als rook, keek hij naar het krakkemikkige rijtje bakstenen huizen in het vervallen gedeelte van Portland. Het was jaren geleden – vijftien om precies te zijn – dat hij in deze buurt was geweest en omdat hij slechts op zijn verroeste geheugen teerde, wist hij niet zeker of hij wel op de goede plek was. Hij deed het handschoenenkastje open en haalde er een vergeeld stukje papier uit. MONROE 1565. Hij stond op het punt om uit te stappen, maar de stilte op straat maakte hem onrustig. Hij reikte onder zijn stoel en pakte zijn geladen Smith & Wesson en stak het wapen achter zijn broekband bij zijn rug. Hij had sinds zijn studententijd niet meer geschoten en nooit ergens anders dan op een schietbaan. De enige heldere gedachte in zijn bonzende hoofd was dat hij hoopte dat hij over een uur nog steeds hetzelfde kon zeggen.

Het geklik van Harrisons schoenen klonk hard op de verlaten stoep. Maar hij negeerde het ritme en besloot zich in plaats daarvan te concentreren op de schaduwen die de zilveren maan op de stoep wierp. Hij dook nog dieper in zijn jas. Hij liep langs vieze, kleine tuinen, van elkaar gescheiden door dikke ijzeren hekken. De huizen achter de tuinen waren donker en het was er eng rustig. Twee keer kreeg hij het gevoel dat hij gevolgd werd, maar toen hij achteromkeek, zag hij niemand.

Toen hij bij nummer 1565 was, liep hij door het hek en om het huis heen naar de achterdeur. Hij klopte één keer en zag achter de vitragegordijnen een schaduw bewegen.

De deur kraakte.

‘Ik ben het,’ zei Harrison op gedempte toon.

De deur ging een stukje verder open, zodat hij er net doorheen kon.

‘Ben je gevolgd?’ vroeg hij.

‘Nee.’

‘Ze zit in de problemen.’

Harrisons hartslag versnelde. ‘Wat voor problemen?’

‘Zodra ze zestien is, zal hij haar komen halen. Je moet weg met haar. Ergens heen waar hij haar nooit zal vinden.’

Harrison schudde zijn hoofd. ‘Ik begrijp het niet...’

Hij werd onderbroken door een dreigende blik. ‘Toen wij deze afspraak maakten, heb ik je verteld dat er dingen zouden zijn die je nooit zou begrijpen. Zestien is een vervloekte leeftijd in... in mijn wereld. Dat is alles wat je moet weten,’ zei hij nors.

De twee mannen staarden elkaar aan, totdat Harrison uiteindelijk behoedzaam knikte.

‘Je moet je sporen uitwissen,’ werd hem verteld. ‘Waar je ook heen gaat, je moet helemaal opnieuw beginnen. Niemand mag weten dat jullie uit Maine komen. Niemand. Hij zal altijd naar haar blijven zoeken. Begrijp je dat?’

‘Ik begrijp het.’ *Maar zou zijn vrouw het begrijpen? En Nora?*

Harrisons ogen waren nu gewend aan het duister en hij zag tot zijn grote verbazing dat de man die voor hem stond geen dag ouder leek dan de laatste keer dat hij hem had gezien. Sterker nog, hij zag er hetzelfde uit als tijdens hun studententijd. Ze waren kamergenoten en beste vrienden geweest. *Een truc van het licht?* Harrison vroeg het zich af. Het moest wel. Eén ding was wel veranderd. Er zat een klein litteken onder aan de keel van zijn vriend. Harrison keek nog eens goed naar het litteken en deinsde achteruit. Het plekje had de vorm van een gebalde vuist. Harrison beseftte tot zijn grote ontzetting dat zijn vriend gebrandmerkt was. Als vee.

Zijn vriend zag dat Harrison naar zijn brandmerk staarde en kreeg een verdedigende en vastberaden blik in zijn ogen. 'Er zijn mensen die mij willen vernietigen. Die mij willen vernederen en ontmenselijken. Samen met een vriend die ik vertrouw, heb ik een genootschap opgericht. Ons ledental groeit met de dag.' Hij stopte midden in zijn betoog, alsof hij niet zeker wist hoeveel meer hij kon vertellen. 'We hebben dit genootschap gevormd om onszelf te beschermen,' zei hij haastig. 'En ik heb trouw gezworen. Als je mij nog steeds zo goed kent als vroeger, weet je dat ik alles zal doen om mijn belangen te beschermen.' Hij stopte. 'En mijn toekomst,' voegde hij er bijna afwezig aan toe.

'Ze hebben je gebrandmerkt,' zei Harrison, die hoopte dat zijn vriend niet merkte hoe hij hiervan walgde.

Zijn vriend keek hem slechts aan.

Na een paar seconden knikte Harrison, waarmee hij aangaf dat hij het begreep, zelfs als hij het niet accepteerde. Hoe minder hij wist, hoe beter. Dat had zijn vriend ontelbaar vaak duidelijk gemaakt. 'Is er nog iets wat ik kan doen?'

'Zorg er gewoon voor dat ze veilig is.'

Harrison duwde zijn bril omhoog. 'Ik dacht dat je misschien wel wilde weten dat ze een gezonde en sterke meid is,' begon hij ongemakkelijk. 'Ze heet Nor...'

'Ik wil niet herinnerd worden aan haar naam,' onderbrak zijn vriend hem fel. 'Ik heb alles gedaan om die naam uit mijn geheugen te krijgen. Ik wil niets over haar weten. Alle sporen van haar moeten uit mijn geheugen gewist worden, zodat ik die klootzak niets kan geven.' Hij draaide zich om en Harrison begreep dat het gesprek voorbij was. Harrison stond even stil. Er lagen zoveel vragen op het puntje van zijn tong, maar hij wist dat het geen zin had om aan te dringen. Zijn dochter was onderdeel van een duistere wereld en dat had ze nergens aan

verdiend. Hij wilde het allemaal begrijpen, maar hij onderdrukte deze gevoelens en liep naar buiten.

Hij was slechts een halve straat verder toen er een schot door de nacht klonk. Harrison dook automatisch op de grond. *Zijn vriend*. Er klonk nog een schot en zonder na te denken, rende hij terug naar het huis. Hij duwde het hek open en rende langs de zijkant van het huis. Hij was bijna bij de achterdeur, toen hij mensen hoorde ruziën. Hij stond stil, en ondanks de kou zweette hij. De achtertuin was gehuld in duisternis en hij liep voorzichtig langs de heg richting de achterdeur. Hij lette goed op dat hij niet op losse steentjes trapte.

‘Dit is je laatste kans,’ zei een kalme stem, die Harrison niet herkende.

‘Loop naar de hel,’ zei zijn vriend op felle toon.

Een derde schot. Zijn vriend brulde van pijn. ‘Waar is ze?’ riep de schutter over het gebrul heen.

Harrison voelde zijn hart in zijn keel kloppen. Hij wist dat hij nu iets moest doen. Als hij nog vijf seconden zou wachten, kon het te laat zijn. Hij greep met zijn hand achter zijn rug en trok het pistool. Hij hield het met twee handen vast en liep richting de deur en de donkerharige schutter, die met zijn rug naar hem toe stond. Harrison keek langs de schutter naar zijn vriend, maar toen ze oogcontact maakten, vulden de ogen van zijn vriend zich met paniek.

Ga weg!

De stem klonk voor Harrison zo hard als een bel en heel even dacht hij dat zijn vriend hardop geschreeuwd had. Maar toen de schutter zich niet omdraaide, realiseerde Harrison zich tot zijn grote verbazing dat de stem in zijn hoofd had geklonken.

Nee, dacht Harrison, terwijl hij zijn hoofd zachtjes schudde. Zijn loyaliteit was groter dan zijn onbegrip en angst. Dit was de man met wie hij vier van de beste jaren van zijn leven had

doorgebracht. De man die hem had voorgesteld aan zijn vrouw. Hij zou hem hier niet achterlaten met een moordenaar.

Harrison haalde de trekker over. Hij hoorde het oorverdovende schot en wachtte tot de schutter ineens zou storten. Harrison schoot nog een keer. En nog een keer.

De donkerharige jongeman draaide zich langzaam om. Voor het eerst in zijn leven was Harrison echt bang. Bang voor de jongeman die voor hem stond, met een pistool in zijn hand. Bang voor de dood. Bang voor wat er met zijn familie zou gebeuren.

Hij voelde de schoten als een schroeiend vuur door zich heen gaan. Ze leken hem te verbrijzelen, in duizend kleine stukjes. Hij viel op zijn knieën. In een waas zag hij het gezicht van zijn vrouw en daarna dat van zijn dochter. Hij opende zijn mond. Hun namen lagen op zijn lippen. Hij probeerde een manier te vinden om ze te vertellen hoeveel hij van ze hield. Voordat het te laat was.

De jongeman had Harrison vastgegrepen en sleepte hem naar het steegje achter het huis. Terwijl hij tevergeefs probeerde overeind te krabbelen, voelde Harrison hoe hij zijn bewustzijn verloor. Hij kon zijn dochter niet in de steek laten. Er zou niemand zijn om haar te beschermen. De schutter met het zwarte haar zou haar vinden en als zijn vriend gelijk had, zou hij haar vermoorden.

‘Wie ben je?’ vroeg Harrison. Het uitspreken van de woorden veroorzaakte een brandend vuur in zijn borstkas. Hij hoopte dat er nog tijd was. Misschien kon hij Nora waarschuwen vanuit de andere wereld. Een wereld die zich om hem heen sloot als duizend vallende zwarte veren.

De jongeman keek Harrison aan en zijn ijskoude gezicht vertoonde een zwakke glimlach. ‘Er is geen tijd meer. Het is te laat.’

Harrison keek verschrikt op, verbaasd dat de moordenaar zijn gedachten had geraden. Hij vroeg zich af hoe vaak deze jongeman al in dezelfde positie had verkeerd en de laatste gedachten van een stervende man had geraden. Waarschijnlijk heel vaak.

Alsof hij wilde bewijzen hoe geoefend hij was, trok de jongeman zonder aarzeling opnieuw zijn pistool. Harrison staarde in de loop van het wapen. De vonk van het schot was het laatste wat hij zag.

1

Het strand van Delphic, Maine Het heden

Patch stond achter me met zijn handen op mijn heupen. Zijn lichaam was ontspannen. Hij was lang en gespierd. Dat konden zelfs zijn loszittende spijkerbroek en t-shirt niet verbergen. Zijn haar had de kleur van de nacht en zijn ogen waren al net zo zwart. Zijn glimlach was sexy en voorspelde problemen, maar ik had besloten dat problemen niet per se slecht hoefden te zijn.

Boven ons verlichtte het vuurwerk de nachtlucht. Kleurige slierten schoten de Atlantische Oceaan in. De menigte zei 'oeh' en 'ah'. Het was eind juni en Maine sprong met beide voeten de zomer in en vierde het begin van twee maanden zon, zee, strand en toeristen met goedgevulde portemonnees. Ik vierde het begin van twee maanden zon, zee, strand en tijd alleen met Patch. Ik had me ingeschreven voor een zomercursus scheikunde, maar was van plan om de rest van mijn vrije tijd aan Patch te besteden.

Het vuurwerk werd afgestoken door de brandweer, op een werf een paar honderd meter verderop en ik voelde het zand

onder mijn voeten bij iedere vuurpijl trillen. Je kon de golven beneden op het strand stuk horen slaan en de kermismuziek stond op haar allerhardst. De geur van suikerspinnen, popcorn en hamburgers hing in de lucht en mijn maag herinnerde mij eraan dat ik sinds de lunch niets meer gegeten had.

‘Ik ga even een cheeseburger halen,’ zei ik tegen Patch. ‘Wil jij ook iets?’

‘Niets wat op het menu staat.’

Ik lachte. ‘Zeg, Patch, probeer jij mij soms te versieren?’

Hij kuste mijn voorhoofd. ‘Nog niet. Ik ga jouw cheeseburger wel halen. Kijk jij maar naar het vuurwerk.’

Ik greep een van de riemlussen aan zijn broek om hem tegen te houden. ‘Dank je, maar ik haal het zelf. Anders voel ik me schuldig.’

Hij trok vragend zijn wenkbrauwen op.

‘Heeft het meisje bij de hamburgerkraam jou ooit weleens laten betalen?’

‘Soms wel.’

‘Nog nooit. Blijf jij maar hier. Als ze jou ziet, voel ik me de rest van de avond schuldig.’

Patch pakte zijn portemonnee en haalde er een briefje van twintig uit. ‘Geef haar maar een ruime fooi.’

Nu was het mijn beurt om mijn wenkbrauwen op te trekken. ‘Compensatie voor alle gratis hamburgers?’

‘De vorige keer dat ik betaalde, is ze me achternagerend en heeft ze het geld in mijn zak gestoken. Ik probeer te voorkomen dat ze me weer betast.’

Het klonk verzonnen, maar Patch kennende was het waarschijnlijk nog waar ook. Ik volgde met mijn ogen de lange rij bij de hamburgerkraam en zag dat hij begon bij de ingang van de overdekte draaimolen. Ik vermoedde dat het minstens een kwartier zou duren voordat ik mijn bestelling kon

doen. Eén hamburgerkraam op het hele strand. Het voelde on-Amerikaans.

Na een paar minuten wachten keek ik voor de tiende keer verveeld om me heen en zag ik Marcie Millar twee plekken achter me staan. Marcie en ik zaten al vanaf de kleuterschool bij elkaar in de klas en in de elf jaren die sindsdien waren verstreken, had ze me het leven behoorlijk zuur gemaakt. Toen we twaalf waren, stal Marcie na de gymles altijd mijn beha. Ze prikte hem op het prikbord bij de administratie of ze hing hem ergens in de kantine en vulde mijn beide A-cups met vanillepudding en kersen. Heel chic. Marcies rokjes waren altijd twee maten te klein en tien centimeter te kort. Ze had roodblond haar en het figuur van een ijslolly. Ze was graatmager. Als iemand de score van onze aanvaringen had bijgehouden, dan zou Marcie ruim voor staan.

‘Hé,’ zei ik, toen ik haar per ongeluk aankeek en er niet meer onderuit kon.

‘Hé,’ zei ze terug. Het klonk zowaar beleefd en niet beledigend.

Marcie in het pretpark in Delphic. Wat klopte er niet aan dit plaatje? Haar vader was Toyotadealer in Coldwater en haar familie woonde in een rijke buurt en was er trots op dat ze de enige mensen uit Coldwater waren die welkom waren bij de prestigieuze jachtclub van Harraseeket. Marcies ouders waren op dit moment waarschijnlijk in Freeport, aan het zeilen en dure zalm aan het eten.

Delphic was een beetje een armoedig strand. Een jachtclub was wel het laatste wat je hier zou verwachten. Het enige restaurant was een hamburgerkraam waar je kon kiezen tussen ketchup of mosterd en als je geluk had, hadden ze frietjes. Er waren speelhallen en botsautootjes en ’s avonds werden er op de parkeerplaats meer pillen verkocht dan in de gemiddelde apotheek.

Niet een plek waar meneer en mevrouw Millar hun dochter naartoe zouden sturen.

‘Kan het nóg langzamer, mensen?’ riep Marcie. ‘Ik verhonger hier zowat.’

‘Er staat maar één iemand te helpen,’ zei ik.

‘Dus? Dan moeten ze meer mensen inhuren. Vraag en aanbod.’

Ik had economie gehad met Marcie en ik wist dat zij wel de laatste persoon was om iets over vraag en aanbod te kunnen zeggen.

Tien minuten later was ik zo ver opgeschoven dat ik kon lezen dat er met zwarte stift MOSTERD stond geschreven op de gele spuitfles. Achter me stond Marcie van haar ene op haar andere been te springen en overdreven te zuchten.

‘Ik verhonger met een hoofdletter V,’ klaagde ze.

De jongen voor mij betaalde en liep de rij uit met zijn hamburger.

‘Een cheeseburger en een cola,’ zei ik tegen het meisje van de kraam. Terwijl ze bezig was met mijn bestelling, draaide ik me om naar Marcie. ‘Met wie ben je hier?’ Het kon me niet echt schelen met wie ze hier was, want we gingen niet met dezelfde mensen om, maar ik had het gevoel dat ik iets moest zeggen. Bovendien had Marcie al weken niet vervelend gedaan tegen mij. En het afgelopen kwartier was toch ook in relatieve vrede verlopen. Misschien was dit het begin van een wapenstilstand. Zand erover en zo.

Ze gaapte, alsof praten met mij nog saaier was dan in de rij staan. ‘Sorry hoor, maar ik ben niet echt in een bui om gezellig te kletsen. Ik sta hier al vijf uur te wachten op dat achterlijke meisje, dat blijkbaar geen twee hamburgers tegelijk kan bakken.’

Het meisje in kwestie stond met gebogen hoofd geconcen-

treerd de voorgebakken hamburgers uit de verpakking los te peuteren, maar ik wist dat ze het gehoord had. Ze haatte haar baan waarschijnlijk. Ze spuugde waarschijnlijk stiekem op de hamburgers als ze met haar rug naar ons toe stond. Het zou me niet verbazen als ze aan het eind van de dag huilend in haar auto naar huis reed.

‘Vindt je vader het niet erg dat je in Delphic rondhangt?’ vroeg ik Marcie, terwijl ik mijn ogen een heel klein beetje samenkneep. ‘Is dat niet schadelijk voor de reputatie van de familie Millar? Vooral nu jullie geaccepteerd zijn bij de jachtclub in Harraseeket.’

Marcies blik werd killer. ‘Het verbaast me dat jouw vader het niet erg vindt dat jij hier bent. O, wacht. Die is dood.’

Mijn eerste reactie was pure shock. Mijn tweede was verontwaardiging. Ik voelde mijn woede omhoogborrelen.

‘Wat?’ zei ze, terwijl ze één schouder ophaalde. ‘Hij is dood. Dat is een feit. Wil je dat ik lieg over feiten?’

‘Wat heb ik jou ooit aangedaan?’

‘Geboren worden.’

Haar onverschilligheid maakte me razend. Zo razend dat ik niet wist wat ik moest zeggen. Ik greep mijn cheeseburger en cola van de toonbank en legde het briefje van twintig neer. Ik wilde zo snel mogelijk terug naar Patch, maar dit was iets tussen Marcie en mij. Als ik nu naar Patch toeging, zou hij na één blik op mijn gezicht zien dat er iets aan de hand was. Ik wilde hem hier niet in betrekken. Ik nam even een momentje om af te koelen en ging zitten op een van de bankjes bij de hamburgerkraam. Ik wilde Marcie niet mijn avond laten verpesten. Het enige wat dit moment nog erger maakte dan het al was, was dat ik wist dat ze keek, dat ze blij was dat ze mij in een klein donker hoekje vol zelfmedelijden had gedreven. Ik nam een hap van de cheeseburger, maar ik had ineens geen honger meer.

Het enige waaraan ik nog kon denken was aan dood vlees. Dode koeien. Mijn eigen dode vader.

Ik gooide de cheeseburger in de prullenbak en bleef lopen. Ik voelde hoe de tranen omhoogkwamen.

Ik sloeg mijn armen om mezelf heen en rende naar de toiletten aan het eind van de parkeerplaats, in de hoop dat ik me kon opsluiten in een van de hokjes, voordat de tranen zich naar buiten persten. Er stond een lange rij bij de damestoiletten, maar ik liep er voorbij en ging binnen voor een van de met vuil bedekte spiegels staan. Zelfs in dit slechte licht kon ik zien dat mijn ogen rood waren. Ik maakte een papieren handdoekje nat en drukte het tegen mijn ogen. Wat was Marcies probleem toch? Wat had ik ooit gedaan dat zo erg was, dat ik dit verdiende?

Ik haalde een paar keer diep adem, rechte mijn schouders, bouwde een stenen muur in mijn gedachten en plaatste Marcie aan de andere kant. Wat kon het mij schelen wat zij zei? Ik vond haar niet eens aardig. Het kon me niets schelen hoe ze over me dacht. Ze was gemeen en egoïstisch en maakte laag-bij-de-grondse opmerkingen. Ze kende mij niet en ze kende mijn vader al helemaal niet. Het was zonde van mijn tijd om ook maar één seconde te huilen om iets wat zij had gezegd.

Stel je niet aan, zei ik tegen mezelf.

Ik wachtte tot mijn ogen niet meer zo rood leken en liep het toiletgebouw uit. Ik liep door de menigte en zocht Patch. Ik vond hem bij een kraampje met zo'n balgooispelletje. Hij stond met zijn rug naar me toe. Naast hem stond Rixon, die er waarschijnlijk al zijn geld om had verwed dat Patch geen enkele kegel om zou gooien. Rixon was een gevallen engel die een lange geschiedenis met Patch had. Hun band was zo sterk dat ze wel broers leken. Patch liet niet veel mensen toe in zijn leven

en hij vertrouwde er nog veel minder, maar als er één iemand was die al zijn geheimen wist, dan was het Rixon wel.

Tot twee maanden geleden was Patch ook een gevallen engel geweest. Toen redde hij mijn leven, verdiende hij zijn vleugels terug en werd hij mijn beschermengel. Hij hoorde nu eigenlijk aan de goede kant te staan, maar ik merkte stiekem dat zijn band met Rixon en de wereld van de gevallen engelen meer voor hem betekenden. En ook al wilde ik het niet toegeven, ik had toch het vermoeden dat hij het jammer vond dat de aarts-engelen hadden besloten om hem mijn beschermengel te maken. Dat was tenslotte niet wat hij wilde.

Hij wilde mens worden.

De ringtone van mijn telefoon haalde mij uit mijn dagdroom. Het was mijn beste vriendin Vee, maar ik drukte haar weg. Ik voelde een steek van schuldgevoel. Dat was al de tweede keer dat ik haar telefoontje niet opnam vandaag. Ik probeerde het voor mezelf goed te maken met de gedachte dat ik haar morgenochtend zou zien. Patch zou ik helaas morgenavond pas weer zien. Ik was van plan om van iedere minuut die ik met hem had te genieten.

Ik keek toe hoe hij de bal naar de tafel met de zes kegels gooide. Ik voelde vlinders fladderen in mijn buik toen zijn t-shirt aan de achterkant omhoogkroop en er een stukje van zijn onderrug zichtbaar werd. Ik wist dat hij enorm gespierd was. Zijn rug was glad en perfect. De littekens van toen hij was gevallen, waren weer vervangen door vleugels. Vleugels die ik, en ieder ander mens, niet kon zien.

‘Vijf dollar dat je het niet nog een keer kan,’ zei ik, terwijl ik naar de kraam liep.

Patch keek om en grijnsde. ‘Ik wil jouw geld niet, engel.’

‘Hé, laten we het netjes houden, jongens,’ zei Rixon.

Ik daagde Patch uit. ‘Alle drie de overgebleven kegels.’

‘En wat is mijn prijs?’

‘Gods kolere,’ zei Rixon. ‘Kunnen jullie niet wachten tot jullie alleen zijn?’

Patch gaf me een geheimzinnige glimlach en leunde naar achteren. Hij hield de bal dicht tegen zijn borstkas aan. Hij liet zijn rechterschouder zakken, bracht zijn arm naar achteren en gooide de bal zo hard als hij kon. Er volgde een harde knal en de overgebleven drie kegels vlogen van de tafel.

‘Ai, nu zit je in de problemen, meissie,’ schreeuwde Rixon. Hij kwam bijna niet boven de klappende en joelende toeschouwers uit.

Patch leunde tegen de kraam en trok zijn wenkbrauwen op. Zijn blik sprak boekdelen: *betalen*.

‘Je had gewoon geluk,’ zei ik.

‘Niet zoveel geluk als ik vanavond ga hebben.’

‘Kies je prijs,’ brulde de oude man van het kraampje naar Patch, terwijl hij de omgevallen kegels oprapte.

‘De paarse beer,’ zei Patch, die een oerlelijke teddybeer met een paarse vacht aannam. Hij stak hem uit naar mij.

‘Voor mij?’ zei ik overdreven, terwijl ik mijn hand op mijn hart legde.

‘Jij bent dol op dingen die niemand wil. In de supermarkt pak je altijd de gedeukte blikken. Dat heb ik heus wel gemerkt.’ Hij haakte zijn vinger achter de rand van mijn spijkerbroek en trok me naar zich toe. ‘Laten we gaan.’

‘Wat had je in gedachten?’ Maar ik had het helemaal warm en voelde overal vlinders, omdat ik precies wist wat hij in gedachten had.

‘Jouw huis.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Kan niet. Mijn moeder is thuis. We zouden naar jouw huis kunnen gaan,’ probeerde ik.

We waren nu al twee maanden samen en ik wist nog steeds

niet waar Patch woonde. En dat was niet omdat ik niet geprobeerd had om erachter te komen. Na twee weken vond ik het al tijd voor een uitnodiging. Helemaal omdat Patch alleen woonde. Twee maanden leek echt belachelijk lang. Ik probeerde geduldig te zijn, maar mijn nieuwsgierigheid kreeg de overhand. Ik wist niets over de thuissituatie van Patch. Ik wist niet eens welke kleur zijn muren waren, of hij een elektrische blikopener had, welk merk douchegel hij gebruikte, of hij katoenen of zijden lakens had.

‘Laat me raden,’ zei ik. ‘Je woont in een geheime bunker onder de stad.’

‘Engel.’

‘Staat er vuile afwas in de gootsteen? Vies ondergoed op de vloer? We hebben er in ieder geval meer privacy dan bij mij thuis.’

‘Klopt, maar het antwoord blijft nee.’

‘Is Rixon weleens bij jou thuis geweest?’

‘Rixon staat op mijn lijst met mensen die mijn huis mogen zien.’

‘En ik niet?’

Zijn mond vertrok. ‘Er zit een duistere kant aan die lijst.’

‘Wat? Als ik je huis zie, moet je me vermoorden?’ gokte ik.

Hij sloeg zijn armen om me heen en kuste mijn voorhoofd. ‘Zoiets. Hoe laat moet je thuis zijn?’

‘Tien uur. De zomerlessen beginnen morgen.’ Bovendien had mijn moeder een nieuwe hobby en dat was mij en Patch uit elkaar houden. Als ik met Vee was geweest, had ik waarschijnlijk wel tot halfelf weg mogen blijven. Ik kon het mijn moeder niet kwalijk nemen dat ze hem niet vertrouwde. Nog niet zo heel lang geleden deed ik dat ook niet. Maar het zou een stuk gemakkelijker zijn als ze ons een beetje met rust zou laten.

Zoals vanavond, bijvoorbeeld. Bovendien zou er echt niets gebeuren. Niet met mijn beschermengel een centimeter van me verwijderd.

Patch keek op zijn horloge. 'Tijd om te gaan.'

Om vier minuten over tien reed Patch de oprit van de boerderij op en parkeerde bij de brievenbus. Hij zette de motor en de lichten uit, waardoor we helemaal alleen in het donker waren. 'Waarom ben je zo stil, engel?' zei hij na een tijdje.

Ik had mijn aandacht er gelijk weer bij. 'Ben ik stil? Ik was gewoon een beetje aan het denken.'

Er verscheen een kleine glimlach op Patch' gezicht. 'Leugenaar. Wat is er aan de hand?'

'Jij bent goed,' zei ik.

Zijn glimlach werd groter. 'Heel goed.'

'Ik kwam Marcie Millar tegen bij de hamburgerkraam,' gaf ik toe. Daar ging mijn plan om mijn problemen voor mezelf te houden. Het was natuurlijk af te lezen aan mijn gezicht dat ik ergens mee zat. Aan de andere kant: als ik niet met Patch kon praten, met wie dan wel? Twee maanden geleden bestond onze relatie voornamelijk uit spontane zoenpartijen. Zoenen in de auto, buiten de auto, onder de tribune van de sportvelden bij school, op de keukentafel. Er was veel uitgesmeerde lipgloss en er waren dwalende handen en door de war geraakte haren. Maar nu was het zoveel meer dan dat. Ik voelde nu ook een emotionele band met Patch. Zijn vriendschap betekende meer voor mij dan honderd oppervlakkige kennissen. Toen mijn vader doodging, liet hij zo'n grote leegte achter dat ik het gevoel had dat ik van binnenuit werd opgegeten. Dat lege gevoel was er nog steeds, maar de pijn was een stuk minder. Ik zag nu in dat het geen zin had om met het verleden bezig te blijven als alles wat ik wilde hier en nu was. En dat kwam allemaal door Patch. 'Ze was zo aardig om me eraan te herinneren dat mijn vader dood is.'

‘Wil je dat ik er iets aan doe?’

‘Nee zeg, dit is *The Godfather* niet.’

‘Hoe is die ruzie tussen jullie eigenlijk begonnen?’

‘Dat is het nou juist. Dat weet ik niet eens. Vroeger ging het over wie het laatste bekertje chocolademelk pakte in de pauze op school. En toen waren we twaalf en verfdde ze ineens het woord “hoer” op mijn kluisje. Ze probeerde niet eens te verbergen dat zij het had gedaan. De hele school keek toe terwijl ze het deed.’

‘Flipte ze zomaar ineens?’

‘Ja.’ Ik had zelf in elk geval geen idee waarom.

Hij stopte een van mijn krullen achter mijn oor. ‘En wie is er aan de winnende hand?’

‘Marcie, maar het scheelt niet veel.’

Hij lachte. ‘Pak haar, tijger.’

‘En dan nog iets. Hoer? Ik was twaalf, ik had zelfs nog nooit met iemand gezoend. Marcie had haar eigen kluisje moeten bekladden.’

‘Het klinkt alsof het een behoorlijke frustratie voor je is, engel.’ Hij haakte zijn vinger achter het bandje van mijn hemdje. Zijn aanraking stuurde elektrische stroompjes over mijn huid. ‘Ik durf te wedden dat ik je gedachten wel kan afleiden van Marcie.’

Op de bovenverdieping van de boerderij brandde nog licht, maar aangezien ik mijn moeders gezicht niet tegen het raam geplakt zag, besloot ik dat we nog wel even tijd hadden. Ik maakte mijn gordel los en boog in het donker naar Patch toe. Ik zocht zijn mond. Ik kuste hem langzaam en proefde zijn zoute huid. Hij had zich vanochtend geschoren, maar zijn stoppels prikten op mijn kin. Zijn lippen kusten mijn nek en toen ik zijn tong voelde, bonsde mijn hart tegen mijn ribben.

Hij kuste mijn blote schouder. Hij schoof het bandje van mijn

hemdje naar beneden en ging met zijn mond over mijn arm. Op dat moment wilde ik alleen maar dicht bij hem zijn. Zo dichtbij als ik maar kon. Ik wilde dat hij nooit meer wegging. Ik had hem nu nodig, en morgen en de dag erna. Ik had hem nodig zoals ik nog nooit iemand nodig had gehad.

Ik klom over de pook en kroop op zijn schoot. Ik liet mijn handen over zijn borstkas glijden, toen achter zijn nek en trok hem naar me toe. Hij sloeg zijn armen om mijn middel en greep me stevig vast. Ik kroop nog dichtert tegen hem aan.

Ik liet me helemaal gaan en gleed met mijn handen onder zijn shirt. Ik bedacht me hoe fijn het was om zijn lichaamswarmte te voelen. Zodra mijn vingers de plek op zijn rug aanraakten waar de littekens van zijn vleugels ooit hadden gezeten, ontplofte er een ver licht in mijn gedachten. Volmaakte duisternis, verbroken door een verblindend licht. Het was alsof ik miljoenen kilometers de ruimte in kon kijken. Ik voelde hoe ik de gedachten van Patch in werd gezogen, al die duizenden persoonlijke herinneringen die daar opgeslagen waren. Plotseling pakte hij mijn hand en schoof hem omlaag, weg van de plek waar zijn vleugels vastzaten aan zijn rug. Alles was ineens weer normaal.

‘Leuk geprobeerd,’ mompelde hij, terwijl hij mijn lippen kuste.

Ik kuste zijn onderlip. ‘Als jij in mijn verleden kon kijken als je mijn rug aanraakte, zou je het ook moeilijk vinden om de verleiding te weerstaan.’

‘Ik vind het al moeilijk om van je af te blijven zonder dat extraatje.’

Ik lachte, maar mijn uitdrukking werd snel serieus. Zelfs als ik me echt concentreerde, kon ik me amper herinneren hoe mijn leven was geweest zonder Patch. Als ik ’s avonds in bed lag, herinnerde ik me zijn lach, de manier waarop zijn mond

aan de rechterkant iets meer omhoogkrulde dan aan de linkerkant, de heerlijke aanraking van zijn warme, gladde handen op mijn huid. Aan de andere kant moest ik echt moeite doen om me dingen te herinneren van de afgelopen zestien jaar. Misschien was dat wel zo omdat die herinneringen verbleekten bij Patch. Of misschien was het gewoon niet het herinneren waard.

‘Je mag nooit bij me weg,’ zei ik tegen Patch, terwijl ik de hals van zijn shirt pakte en hem dicht tegen me aan trok.

‘Je bent van mij, engel,’ mompelde hij, terwijl hij mijn kaak kustte en ik mijn hoofd in mijn nek legde en hem uitnodigde om me overal te kussen. ‘Ik ben voor altijd van jou.’

‘Laat zien dat je het meent,’ zei ik plechtig.

Hij keek me bedachtzaam aan en haalde toen de ketting van zijn nek. Hij droeg hem altijd, al sinds die eerste keer dat ik hem ontmoette. Ik had geen idee waar de eenvoudige, zilveren ketting vandaan kwam of wat die voor hem betekende, maar ik had het gevoel dat hij belangrijk voor hem was. Hij droeg geen andere sieraden en hij droeg hem altijd onder zijn shirt, op zijn huid. Hij had de ketting ook nog nooit afgedaan.

Zijn handen gleden naar mijn nek, waar hij het slotje vastmaakte. De ketting viel op mijn huid, nog warm van zijn lichaam.

‘Een aartsengel heeft me deze ketting gegeven,’ zei hij. ‘Het hielp me om de waarheid van leugens te onderscheiden.’

Ik liet de ketting voorzichtig door mijn vingers gaan, vol ontzag voor de betekenis van het sieraad. ‘Werkt het nog steeds?’

‘Niet voor mij.’ Hij pakte mijn hand en kustte mijn knokkels. ‘Jouw beurt.’

Ik draaide een kleine koperen ring van mijn linkermiddelvinger en legde hem in zijn hand. Op de gladde onderkant van de ring zat een hart gegraveerd.

Patch hield de ring tussen zijn vingers en bestudeerde hem in stilte.

‘Mijn vader heeft me de ring gegeven, een week voordat hij vermoord werd,’ zei ik.

Patch’ ogen sprongen open. ‘Ik kan dit niet aannemen.’

‘Het is het belangrijkste wat ik bezit. Ik wil het aan jou geven.’ Ik vouwde zijn vingers om de ring.

‘Nora.’ Hij aarzelde. ‘Ik kan het niet aannemen.’

‘Beloof me dat je de ring goed bewaart. Beloof me dat er nooit iets tussen ons komt te staan.’ Ik keek hem strak aan en stond het niet toe dat hij wegkeek. ‘Ik kan niet zonder je. Ik wil niet dat dit ooit ophoudt.’

Patch’ ogen waren donker. Donkerder dan een miljoen op elkaar gestapelde geheimen. Hij keek naar de ring in zijn hand en draaide hem langzaam rond.

‘Zweer dat je altijd bij me blijft,’ fluisterde ik.

Hij knikte langzaam.

Ik greep zijn shirt weer en trok hem naar me toe. Ik kuste hem nog vuriger en bezegelde onze belofte. Ik sloot mijn vingers om die van hem. De scherpe rand van de ring sneed in onze handpalmen. Niets wat ik deed kon hem dichtbij genoeg brengen, ik zou nooit genoeg van hem kunnen krijgen. De ring sneed dieper in mijn hand, totdat ik zeker wist dat mijn huid kapot was. Een bloedbelofte.

Net toen ik dacht dat mijn longen zouden ontploffen, trok ik me terug en leunde met mijn voorhoofd tegen dat van hem. Ik had mijn ogen dicht en mijn schouders gingen op en neer door mijn ademhaling. ‘Ik hou van je,’ mompelde ik. ‘Meer dan ik zou moeten.’

Ik wachtte totdat hij zou antwoorden, maar in plaats daarvan greep hij me stevig vast. Beschermend bijna. Hij keek naar de bomen aan de overkant van de straat.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

‘Ik hoorde iets.’

‘Dat was ik. Ik zei dat ik van je hield,’ zei ik, terwijl ik glimlachte en met mijn vinger over zijn lippen ging.

Ik verwachtte dat hij terug zou glimlachen, maar zijn blik was nog steeds gericht op de bomen, die met hun heen en weer waaiende takken bewegende schaduwen op de weg wierpen.

‘Wat zie je?’ vroeg ik, terwijl ik zijn blik volgde. ‘Een coyote?’

‘Er klopt iets niet.’

Er trok een rilling over mijn rug en ik klom van zijn schoot. ‘Je maakt me bang. Is het een beer?’ We hadden al jaren geen beer gezien, maar de boerderij stond helemaal aan de rand van de stad en na hun winterslaap wilden beren nog weleens de stad in lopen, op zoek naar voedsel.

‘Doe de lichten aan en druk op de claxon,’ zei ik. Ik tuurde naar de bomen en keek of ik iets zag bewegen. Mijn hart maakte een klein sprongetje toen ik me herinnerde dat ik met mijn ouders een keer door de ramen van de boerderij had toegekeken hoe een beer onze auto heen en weer schommelde, omdat hij voedsel rook.

Achter me sprong het verandalicht aan. Ik hoefde me niet om te draaien om te weten dat mijn moeder fronsend en met haar voet op de grond tikkend in de deuropening zou staan.

‘Wat is er?’ vroeg ik Patch nog een keer. ‘Mijn moeder komt naar buiten. Is het veilig?’

Hij draaide de contactsleutel om en zette de pook van de jeep in de eerste versnelling. ‘Ga naar binnen. Ik moet iets doen.’

‘Ga naar binnen? Ben je gek? Wat is er aan de hand?’

‘Nora!’ riep mijn moeder geïrriteerd. Ze kwam de trap af, bleef een meter van de jeep staan en gebaarde dat ik het raampje omlaag moest draaien.

‘Patch?’ probeerde ik weer.

‘Ik bel je later.’

Mijn moeder trok de deur open. ‘Patch,’ zei ze kortaf.

‘Blythe.’ Hij knikte afwezig naar haar.

Ze richtte zich tot mij. ‘Je was vier minuten te laat.’

‘Ik was gisteren vier minuten te vroeg.’

‘Zo werkt dat niet. Naar binnen, nu.’

Ik wilde niet weg voordat Patch mij antwoord had gegeven, maar ik had niet echt een keuze. ‘Bel me,’ zei ik.

Hij knikte, maar zijn blik vertelde me dat hij ergens anders zat met zijn gedachten. Zodra mijn voeten de grond raakten, schoot de jeep vooruit. Waar Patch ook heen ging, hij had haast.

‘Als ik zeg dat jij om tien uur thuis moet zijn, bedoel ik ook tien uur,’ zei mijn moeder.

‘Ik ben vier minuten te laat,’ zei ik. Ik probeerde met mijn toon aan te geven dat ze overdreef.

Ze keek me afkeurend aan. ‘Vorig jaar is jouw vader vermoord. Een paar maanden geleden was je zelf bijna dood. Ik denk dat ik het recht heb om overbezorgd te zijn.’ Ze vouwde haar armen en liep met grote passen terug naar het huis.

Oké, ik was een ongevoelige, harteloze dochter. Ze had haar punt gemaakt.

Ik keek naar de rij bomen aan de overkant van de straat. Ik zag niets ongewoons. Ik wachtte tot een koude rilling me zou waarschuwen dat er daar iets was, iets wat ik niet kon zien, maar alles voelde normaal. Een warm zomerbriesje trok voorbij en ik hoorde niets anders dan het geluid van de krekels. In de zilveren gloed van de maan zagen de bomen er zelfs vredig uit.

Patch had niets gezien. Hij had zich omgedraaid omdat ik vier heel stomme woorden had gezegd. Ze waren zomaar uit mijn mond gerold. Wat dacht ik wel niet? Nee. Wat dacht Patch

nu? Was hij zo snel weggereden zodat hij mij geen antwoord hoefde te geven? Het leek me overduidelijk. Ik kon geen andere reden bedenken waarom ik nu naar de achterlichten van zijn jeep staarde.

2

Ik lag al elf seconden met mijn kussen over mijn hoofd. Ik probeerde Chuck Delaneys verkeersinformatie over de files in het centrum van Portland te negeren, maar het geluid van mijn wekkerradio kwam luid en duidelijk door mijn kussen heen. Ik probeerde ook het logische gedeelte van mijn hersenen te negeren. Het gedeelte dat me vertelde dat ik me moest aankleden en dat er serieuze gevolgen zouden zijn als ik dat niet zou doen. Maar het genotzuchtige gedeelte van mijn hersenen won. Ik probeerde me vast te houden aan mijn droom, of eigenlijk de hoofdpersoon van mijn droom. Hij had golvend zwart haar en een meedogenloze glimlach. Op dit moment zat hij achterstevoren op zijn motor. Ik zat tegenover hem en onze knieën raakten elkaar. Ik greep zijn shirt en trok hem naar me toe voor een kus.

In mijn droom voelde Patch het als ik hem kuste. Niet alleen emotioneel, maar als een echte, lichamelijke aanraking. In mijn droom was hij meer mens dan engel. Engelen kunnen dingen niet fysiek voelen, dat wist ik wel, maar in mijn droom wilde ik dat Patch het zachte, zijdeachtige gevoel van onze lippen voelde. Ik wilde dat hij mijn vingers door zijn haar voelde. Ik wilde dat hij het spannende en onmiskkenbare magnetische

veld voelde dat iedere molecuul van zijn lichaam naar mij toe trok.

Net zoals ik het voelde.

Patch haakte zijn vinger onder de zilveren ketting om mijn nek. Zijn aanraking stuurde een golf van genot door mijn lichaam. 'Ik hou van je,' fluisterde hij.

Ik legde mijn vingertopjes op zijn harde buikspieren, leunde voorover alsof ik hem wilde kussen en stopte net voor zijn mond. *Ik hou nog meer van jou*, zei ik, met mijn lippen dicht tegen die van hem.

De woorden kwamen alleen niet uit mijn mond. Ze bleven steken in mijn keel.

De glimlach op Patch' gezicht trok weg.

Ik hou van je, probeerde ik weer. En weer bleven de woorden vastzitten.

Patch keek nu wanhopig. 'Ik hou van je, Nora,' herhaalde hij.

Ik knikte uitzinnig, maar hij had zich van me weggedraaid. Hij zwaaide zijn benen van de motor en liep weg zonder om te kijken.

Ik hou van je! schreeuwde ik hem na. *Ik hou van je! Ik hou van je!*

Maar het was alsof er drijfzand in mijn keel zat. Hoe harder ik probeerde de woorden uit mijn mond te krijgen, hoe sneller ze naar beneden zonken.

Patch verdween in een menigte. Het was ineens donker geworden en ik kon zijn zwarte T-shirt amper onderscheiden van de honderden andere donkere T-shirts. Ik rende om hem in te halen, maar toen ik zijn arm vastpakte, was het iemand anders die zich omdraaide. Een meisje. Het was te donker om haar goed te kunnen zien, maar ik zag wel dat ze heel mooi was.

'Ik hou van Patch,' vertelde ze me met een glimlach. Haar lippen waren felrood gestift. 'En ik durf het te zeggen.'

‘Ik heb het ook gezegd!’ zei ik. ‘Ik heb het gisteravond gezegd!’

Ik duwde haar opzij en probeerde Patch weer te vinden. Ik ving een glimp op van zijn vertrouwde blauwe petje. Ik duwde mensen aan de kant om bij hem te komen en stak mijn hand naar hem uit.

Hij draaide zich om, maar hij was weer veranderd in het mooie meisje. ‘Je bent te laat,’ zei ze. ‘Ik hou nu van Patch.’

‘En we gaan naar Angie voor het weer,’ tetterde Chuck Delaney in mijn oor.

Mijn ogen sprongen open bij het woord ‘weer’. Ik bleef nog even in bed liggen en probeerde mijn nachtmerrie van me af te schudden en me te oriënteren. Het weer kwam altijd om twintig voor het hele uur en het was echt niet mogelijk dat ik dat nu hoorde, tenzij...

Ik moest naar school! Ik had me verslapen!

Ik schopte het dekbed van me af en rende naar de kast. Snel trok ik de spijkerbroek aan die ik gisteren in de kast had gooid. Ik trok een wit shirt over mijn hoofd en daaroverheen een lavendelkleurig vest. Ik belde Patch, maar na drie keer overgaan sprong hij op de voicemail. ‘Bel me!’ zei ik. Even vroeg ik me af of hij me misschien vermeed na mijn grote bekentenis van gisteravond. Ik had besloten om te doen alsof het niet was gebeurd en te wachten tot het overwaaide en alles weer normaal was, maar na mijn droom van vanochtend betwijfelde ik of ik het zo makkelijk los zou kunnen laten. Misschien kon Patch het ook moeilijk loslaten. Hoe dan ook, ik kon er nu niet zoveel aan veranderen. Al zou ik toch zweren dat hij me een lift had beloofd...

Ik deed snel een haarband in mijn haar – ik had nu echt geen tijd voor mijn kapsel – en griste mijn rugzak van het aanrecht en rende naar buiten.

Op de oprit slaakte ik een gillette van irritatie toen ik het lege stuk beton van tweeënhalft bij drie meter zag waar mijn Fiat Spider uit 1979 ooit had gestaan. Mijn moeder had de Spider verkocht. Met het geld had ze de achterstallige energierekening betaald en voor een maand boodschappen ingeslagen. Ze had zelfs onze huishoudster Dorothea, die eigenlijk een beetje mijn surrogaatmoeder was, ontslagen. Ik wierp een boze blik op de hemel, alsof daar iemand zat die er iets aan kon doen, en ik zwaaide mijn rugzak om mijn schouder en begon te joggen. De meeste mensen zouden de landelijke boerderij waar mijn moeder en ik woonden prachtig vinden, maar ik vond het niet zo prachtig dat de dichtstbijzijnde bureu twee kilometer verderop woonden. Het achttiende-eeuwse geldslurpende tochtthuis lag ook nog eens midden in een gebied dat alle mist van hier tot aan de kust naar zich toe trok.

Op de hoek van Hawthorne Street en Beech Street zag ik eindelijk wat tekenen van leven: forenzen raceten voorbij in hun auto's, onderweg naar hun werk. Ik stak één duim in de lucht en met mijn andere hand maakte ik een pakje kauwgom open, dat moest dienen als tandpastavervanging.

Een Toyota 4Runner stopte langs de stoeprand. Het raam aan de passagierskant ging met een automatisch gezoem naar beneden. Marcie Millar zat achter het stuur. 'Autoproblemen?' vroeg ze.

Autoproblemen als in 'geen auto'. Niet dat ik dat aan Marcie ging opbiechten.

'Lift nodig?' zei ze ongeduldig, toen ik geen antwoord gaf.

Ik kon niet geloven dat van alle auto's die hier langsreden, zij juist degene was die stopte. Wilde ik een lift van Marcie? Nee. Was ik nog steeds kwaad over wat ze over mijn vader had gezegd? Ja. Zou ik haar kunnen vergeven? Geen sprake van. Ik stond op het punt om te gebaren dat ze door moest rij-

den, maar er was één klein probleempje. Het gerucht ging dat er één ding was dat meneer Loucks nog leuker vond dan het periodieke systeem der elementen, en dat was briefjes uitdelen aan leerlingen die te laat kwamen.

‘Dank je,’ zei ik tegen mijn zin in. ‘Ik ben onderweg naar school.’

‘Kon die dikke vriendin van je je geen lift geven?’

Ik had de deur al opengedaan, maar stond nu als aan de grond genageld. Vee en ik hadden het allang opgegeven om al die bekrompen mensen te leren dat ‘dik’ en ‘mooie rondingen’ niet hetzelfde zijn, maar dat betekende niet dat we zulke beledigingen tolereerden. En ik had Vee graag gebeld voor een lift, maar ze had al een of andere vergadering met het *eZine*, de onlineschoolkrant, en was dus al op school.

‘Bij nader inzien loop ik wel.’ Ik sloeg de deur met een klap dicht.

Marcie zette een verbaasd gezicht op. ‘Ben je beledigd omdat ik haar dik noemde? Dat is ze toch? Wat is er toch met jou? Ik heb het gevoel dat ik alles wat ik zeg eerst moet censureren. Eerst je vader, nu dit. Heb je nog nooit van vrijheid van meningsuiting gehoord, of zo?’

Heel even dacht ik eraan hoe fijn het zou zijn als ik de Spider nog zou hebben. Ik zou niet alleen vervoer naar school hebben, ik zou Marcie ook omver kunnen rijden. Het was altijd chaos op het parkeerterrein bij school. Er zou zomaar een ongeluk kunnen gebeuren.

Maar omdat ik Marcie niet van mijn motorkap kon laten stuiteren, besloot ik haar op een andere manier te kwetsen. ‘Als mijn vader Toyotadealer was, had ik wel een milieuvriendelijkere auto gekozen.’

‘Nou, jouw vader is geen Toyotadealer, hè?’

‘Inderdaad. Mijn vader is dood.’

Ze haalde één schouder op. 'Jij zegt het, ik niet.'

'Het lijkt me beter als we elkaar vanaf nu met rust laten.'

Ze inspecteerde haar nagels. 'Prima.'

'Mooi.'

'Probeer ik een keer aardig te doen, is het weer niet goed,' mompelde ze.

'Aardig? Je noemde Vee dik.'

'Ik bood je ook een lift aan.' Ze drukte het gaspedaal in en reed met piepende banden weg. Het stof van de straat vloog mijn kant op.

Toen ik vanochtend wakker werd, was ik niet van plan geweest om nóg een reden te vinden om Marcie Millar te haten, maar het was haar weer gelukt.

Coldwater High dateerde uit de late negentiende eeuw en de stijl van het gebouw was een mengsel van gotisch en victoriaans. Het leek eigenlijk meer op een kathedraal dan op een school. De ramen waren smal en gewelfd en van glas-in-lood. De bakstenen hadden meerdere kleuren, maar ze waren voornamelijk grijs. In de zomer kroop de klimop over de buitenkant van het gebouw, wat de school een bepaalde charme gaf die typisch was voor New England. In de winter zagen de kale klimopplanten eruit als lange skeletvingers die het gebouw verstikten.

Ik rende over de gang richting het scheikundelokaal toen mijn telefoon ging.

'Mam?' antwoordde ik, zonder langzamer te gaan lopen. 'Kan ik je terugbel...'

'Je raadt nooit wie ik gisteravond tegenkwam! Lynn Parnell. Je kent de familie Parnell toch nog wel? Lynn is de moeder van Scott.'

Ik haalde de telefoon even van mijn oor om naar de klok op

het schermpje te kijken. Ik had geluk gehad en een lift gekregen van een volslagen vreemde, een vrouw die onderweg was naar haar kickboksles, maar ik had nog steeds haast. Over minder dan twee minuten zou de eerste bel gaan. 'Mam? School begint zo. Kan ik je in de pauze even terugbellen?'

'Jij was altijd zo goed bevriend met Scott.'

Ik kon het me amper herinneren. 'Toen we vijf waren,' zei ik. 'Was hij niet die jongen die altijd in zijn broek plaste?'

'Ik ben gisteravond iets wezen drinken met Lynn. Ze is net gescheiden van haar man en zij en Scott verhuizen terug naar Coldwater.'

'Wat leuk. Ik bel je...'

'Ik heb ze uitgenodigd om te komen eten vanavond.'

Ik liep langs het kantoor van de rector en precies op dat moment ging de wijzer van de klok boven haar deur naar de volgende minuut. Het was nu precies één minuut voor acht. Ik keek dreigend naar de klok. *Waag het niet om die bel eerder te laten gaan.* 'Vanavond kan ik niet, mam. Patch en ik...'

'Doe niet zo raar!' onderbrak mijn moeder me. 'Scott is een van je oudste vrienden. Je kent hem veel langer dan Patch.'

'Scott heeft me een keer gedwongen om pissebedden te eten,' zei ik, terwijl er ineens een vage herinnering naar boven kwam.

'En jij hebt hem zeker nooit gedwongen om met barbies te spelen?'

'Dat is niet hetzelfde!'

'Vanavond, zeven uur,' zei mijn moeder op een toon die geen ruimte overliet voor discussie.

Een paar seconden voordat de bel ging, rende ik het lokaal in. Ik nam plaats achter een van de zwarte granieten labtafels op de eerste rij. Achter iedere tafel stonden twee stoelen en ik hoopte vurig dat mijn partner iemand zou zijn die beter was in

scheikunde dan ik, maar dat was eigenlijk niet zo moeilijk. Ik was meer een romanticus dan een realist en verkoos blind vertrouwen boven logica. Hierdoor had ik eigenlijk nooit iets van scheikunde begrepen.

Marcie Millar kwam op hoge hakken het lokaal in gepara-deerd. Ze droeg een spijkerbroek en een zijden blouse van Banana Republic die ik in de winkel had zien hangen en dolgraag had willen kopen, maar niet kon betalen. Ik had erop gegokt dat de blouse in september in de uitverkoop zou zijn en dat ik hem dan zou kunnen kopen. Ik bedacht me net dat ik die blouse dus niet meer hoefde, toen Marcie op de stoel naast me ging zitten.

‘Wat is er met je haar?’ zei ze. ‘Was je gel op? Of je geduld?’ Ze glimlachte gemeen. ‘Of komt het omdat je vijf kilometer moest rennen om hier op tijd te zijn?’

‘Ik dacht dat we elkaar met rust zouden laten?’ Venijnig keek ik naar haar stoel, die ik veel te dichtbij vond staan.

‘Ik heb iets van je nodig.’

Ik ademde langzaam uit en probeerde rustig te blijven. Ik had het moeten weten. ‘Oké, Marcie,’ zei ik. ‘We weten allebei dat deze lessen belachelijk moeilijk gaan worden. Scheikunde is mijn slechtste vak. De enige reden dat ik scheikunde volgend jaar niet laat vallen, is dat ik gehoord heb dat het makkelijker zal worden. Je wilt mij niet als partner. Ik kan je niet aan een hoog cijfer helpen.’

‘Denk je nou echt dat ik naast je ben gaan zitten omdat ik een hoog cijfer wil?’ zei ze, terwijl ze een gebaar met haar hand maakte. ‘Ik heb je ergens anders voor nodig. Ik heb sinds vorige week een baantje.’

Marcie? Een baantje?

Ze grijsde, omdat ze waarschijnlijk precies kon zien wat ik dacht. ‘Ik werk nu bij de administratie. Een van mijn vaders ver-

kopers is getrouwd met de secretaresse. Altijd handig, zulke contacten. Niet dat jij daar iets van weet.'

Ik had wel geweten dat Marcies vader veel invloed had in Coldwater. Zijn vrijwillige ouderbijdrage aan de school was zo groot dat de school praktisch van hem was, maar dit ging wel heel ver.

'Af en toe valt er per ongeluk een dossier open en dan zie ik weleens wat,' zei Marcie.

Ja, ja.

'Zo weet ik bijvoorbeeld dat jij nog niet over de dood van je vader heen bent. Je gaat namelijk nog steeds naar de schoolpsycholoog. Eigenlijk weet ik zo'n beetje alles over iedereen. Maar niet van Patch. Ik zag vorige week dat zijn dossier leeg is. Ik wil weten waarom. Ik wil weten wat hij verbergt.'

'Wat kan jou dat schelen?'

'Hij stond gisteravond naar mijn slaapkamerraam te staren op mijn oprit.'

Ik knipperde met mijn ogen. 'Stond Patch bij jou op de oprit?'

'Tenzij jij nog meer lekkere jongens kent met een Jeep Commander en zwarte kleren.'

Ik fronste. 'Zei hij iets?'

'Toen hij zag dat ik hem zag, ging hij weg. Moet ik een straatverbod aanvragen? Is dit iets wat hij vaker doet? Ik weet dat hij niet helemaal normaal is, maar hoe gek is hij precies?'

Ik negeerde haar. Ik moest deze informatie echt even verwerken. Patch? Bij Marcie? Dan moest hij gelijk naar haar toe zijn gegaan toen hij bij mij wegreed. Nadat ik 'ik hou van je' had gezegd en hij er als een gek vandoor was gegaan.

'Laat maar, hoor,' zei Marcie, die rechtop ging zitten. 'Er zijn andere manieren om aan informatie te komen. Het schoolbestuur bijvoorbeeld. Ik denk dat ze zo'n leeg dossier heel inte-

ressant zouden vinden. Ik wilde er eerst niets over zeggen, maar nu gaat het om mijn eigen veiligheid...'

Het maakte me niets uit of Marcie naar het bestuur zou gaan. Patch kon zichzelf prima redden. Ik maakte me wel zorgen over gisteravond. Patch was ineens weggegaan omdat hij zogenaamd 'iets' moest doen. En nu bleek dat hij op Marcies oprit was gaan staan? Het was makkelijker om te geloven dat hij weg was gegaan om wat ik had gezegd.

'Of de politie,' zei Marcie, die haar vinger op haar lip legde. 'Een leeg schooldossier klinkt bijna illegaal. Hoe is Patch hier op school gekomen? Je lijkt van streek, Nora. Heb ik iets verkeerd gezegd?' Ze glimlachte ineens van oor tot oor. 'Jij weet meer, of niet? Jij weet hoe dit zit.'

Ik keek haar met een kille blik aan. 'Voor iemand die beweert dat haar leven zoveel belangrijker is dan dat van de rest van de school, toon je behoorlijk veel interesse in onze saaie, waarde-loze levens.'

Marcies glimlach verdween. 'Dat zou ik niet hoeven doen als jullie allemaal uit mijn buurt zouden blijven.'

'Uit jouw buurt? Dit is niet jouw school.'

'Praat niet zo tegen me,' zei Marcie, terwijl ze haar hoofd vol ongeloof schudde. 'Ik wil eigenlijk dat je helemaal niet meer tegen me praat.'

Ik gooide mijn handen omhoog. 'Geen probleem.'

'En trouwens, zoek even een andere plek, wil je?'

Ik keek naar mijn stoel. Ze bedoelde toch niet dat ik weg moest? 'Ik was hier eerst.'

Marcie deed mij na en gooide haar handen in de lucht. 'Niet mijn probleem.'

'Ik ga nergens heen.'

'Ik ga niet naast jou zitten.'

'Mooi.'